

Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság

3.Bhar.47/2025/18. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a Budapesten, 2025. június 18. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A rablás büntette és más bűncselekmény miatt Terhelt ellen indult büntetőügyben az ügyész másodfellebbezését elbírálv a Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság 2024. november 19. napján kelt 2.Bf.524/2024/15. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott a magánlaksértés vétségét többszörös visszaesőként követte el.

A kiszabott szabadságvesztés tartamát 14 (tizennégy) évre súlyosítja.

A bűnjelekre vonatkozó rendelkezést annyiban változtatja meg, hogy a megsemmisíteni rendelt bűnjelek vonatkozásában a lefoglalás megszüntetését a bűnjeljegyzék 11. és 12. tételszáma alatt lévő bűnjelek kivételével mellőzi.

A vádlott anyja neve helyesen név, tényleges tartózkodási helye BV1

Egyebekben a másodfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztésbe Terhelt vádlott által a másodfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt is beszámítja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az városi Járásbíróság a 2024. június 25. napján kihirdetett 5.B.75/2023/60. számú ítéletével Terhelt vádlottat bűnösnek mondta ki rablás büntetében [Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés g) pont]. Ezért őt mint erőszakos többszörös visszaesőt 12 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható. A vádlottal szemben 182.750 forint erejéig vagyoni elkövetést rendelt el. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és a felmerült bűnügyi költség viseléséről.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a kiszabott büntetés súlyosításáért, míg a védő teljeskörű felülbírálat érdekében jelentett be fellebbezést, nyilatkozata szerint védencével egyetemesen, a bizonyításnak a vádlott intelligenciaszintjére vonatkozó vizsgálata körében történő kiegészítéséért és a kiszabott büntetés enyhítése érdekében. A járásbíróság a rendelkező rész kihirdetését követően a tárgyalóteremből kiutasított vádlottat a jogorvoslat kérdésében nem nyilatkoztatta, az ítélet rendelkező részét azonban átadta a vádlottat előállító büntetés-végrehajtási őrnök, valamint az írásba foglalt elsőfokú ítélet kézbesítése is megtörtént a részére.

[3] A Pest Vármegyei Főügyészség Bf.1431/2024/1-I. számú átiratában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat többségében betartotta, a 2023. november 14. napján tartott tárgyaláson azonban elmulasztotta figyelmeztetni a vádlott tanúként kihallgatott testvérét, tanú2 tanút a Be. 171.§-ában foglaltakra, ennek jegyzőkönyvezése elmaradt. Mivel azonban tanú2 tanút a bíróság egyébként figyelmeztette a Be. 172.§ (1) bekezdésében foglaltakra, továbbá a tanú a vád tárgyát képező cselekmény vonatkozásában nem, kizárólag a vádlott személyi körülményeire, így különösen a pszichés állapotára tudott vallomást tenni, és utóbbi szakértői bizonyítás tárgyát képezte, a felmerült relatív eljárási szabálysértés a bizonyítás szempontjából érdemi relevanciával nem bírt, ezért álláspontja szerint az a tényállás megalapozatlanságát nem eredményezte.

[4] A főügyészség kiegészíteni indítványozta a tényállást, mert az nem tartalmazott megállapítást a sértett csuklóján keletkezett sérülésekről, illetve a bankkártyák és eltulajdonított tárgyak pontos köréről. Konkrétan megjelölte az eltulajdonított tárgyakat, azok értékét, és pontosította, hogy a vádlott a bankkártyákat elvette, de nem vitte el. Ez alapján utalt arra is, hogy a készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel való visszaélés bűncselekménye megvalósulhatott volna, de annak megállapítását a vádhoz kötöttség nem teszi lehetővé.

[5] Kiemelte továbbá, hogy az elsőfokú bíróság helyesen minősítette a cselekményt rablásként, és helyesen állapította meg a vádlott erőszakos többszörös visszaesői minőségét. Ugyanakkor hangsúlyozta, hogy a vádlott a rablás előtt erőszakkal hatolt be a sértett lakásába, így a magánlaksértés vétsége is megvalósult, amely valódi halmazatban áll a rablással. Az ügyészség álláspontja szerint e bűncselekmény megállapításának eljárásjogi feltétele – a sértett feljelentése – is fennáll.

[6] A súlyosítás iránti fellebbezése kapcsán kifejtette, hogy a vádlott többszörösen büntetett előéletű, 2008. év óta követ el hasonló bűncselekményeket, a korábbi szabadságvesztés büntetése sem vezettek életvitele megváltozásához. A terhére rótt újabb bűncselekményt röviddel a korábbi szabadságvesztéséből való szabadulása után követte el. A

kiszabott büntetés nem éri el a középértéket, nem tükrözi kellően a cselekmények tárgyi súlyát és a vádlott társadalomra veszélyességét sem.

[7] Álláspontja szerint enyhítő körülményként csupán a kár részbeni megtérülését lehet értékelni, de az is csekély súlyú, mivel az nem a vádlott szándékából történt. Az időmúlás sem tekinthető jelentősnek. A vádlott alacsony intelligenciaszintjét irrelevánsnak tartotta, mert az elkövetett bűncselekmény súlyát és jogellenességét az értelmi szinttől függetlenül mindenki beláthatja.

[8] Kiegészíteni indítványozta az elsőfokú ítélet indokolását azzal, hogy a halmazati szabályokra figyelemmel a szabadságvesztés büntetés kiszabható tartama 5–22 év, a középértéke pedig 13 év 6 hónap, az elsőfokú bíróság elmulasztotta ezeket rögzíteni.

[9] Mindezekre figyelemmel indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a vádlott bűnösségét a rablás büntette mellett magánlaksértés vétségében is állapítsa meg, és a szabadságvesztés tartamát a középértéket meghaladó mértékben súlyosítsa, egyebekben pedig az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[10] A vádlott védője a nyilvános ülésen fenntartotta fellebbezését és előadta, hogy az elsőfokú bíróság nem kellő súllyal vette figyelembe az enyhítő körülményeket, erre hivatkozással kérte a vádlott büntetésének enyhítését.

[11] A Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság a 2024. november 19. napján kihirdetett 2.Bf.524/2024/15. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet megváltoztatta. A vádlottat bűnösnek mondta ki magánlaksértés vétségében is [Btk. 221. § (1) bekezdés]. Megállapította, hogy a vádlott a rablás büntettét követte el erőszakos többszörös visszaesőként. A szabadságvesztés büntetést halmazati büntetésként tekintette kiszabottnak. A vádlottal szemben elrendelt vagyonelkobzás összegét 197.050 forintra pontosította. A bűnjelekre vonatkozó rendelkezést akként változtatta meg, hogy a fölin rögzített lábbelinyomot és a lábbelinyom töredék lefoglalását megszüntette és azok megsemmisítését rendelte el.

[12] A másodfokú bíróság ítélete ellen az ügyészség a törvényes határidőn belül a vádlott terhére, a kiszabott szabadságvesztés büntetés súlyosítása érdekében jelentett be fellebbezést.

[13] A vádlott és a védő három munkanap fenntartását követően a bejelentésre nyitva álló határidőn belül jogorvoslati nyilatkozatot nem tett.

[14] A Pest Vármegyei Főügyészség a Bf.1431/2024/3-II. számon előterjesztett fellebbezés indokolásában kifejtette, hogy a másodfokú bíróság a perrendi szabályokat betartva folytatta le a másodfokú eljárást, indokolási kötelezettségének is eleget tett. Helytállóan ismerte fel az elsőfokú ítélet részbeni megalapozatlanságát és annak kiküszöbölése felől is helytállóan intézkedett. Az irányadó tényállás alapján pedig törvényesen, az ítélkezési gyakorlatnak is megfelelően vont következtetést arra, hogy a vádlott a rablás büntettén túl a magánlaksértés vétségét is megvalósította. Helytállóan következtetett a joghatályos magánindítvány meglétére is.

[15] A vádlott által elkövetett bűncselekmények minősítése megfelel a büntető anyagi jognak, és a vádlott rablás büntette vonatkozásában fennálló erőszakos többszörös visszaesői minőségének megállapítása is törvényes.

[16] A másodfokú bíróság a büntetéskiszabási tényezők körét is alapvetően helyesen egészítette ki, azonban az ügyészség álláspontja szerint a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartama nem felel meg a Btk. 80. § (1)-(2) bekezdésében írtaknak, ekként nem alkalmas a büntetési célok elérésére. Ahhoz a vádlott előéletére, a cselekmény

tárgyi súlyára és a büntetéskiszabási körülményekre figyelemmel hosszabb tartamú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabása szükséges.

[17] Megjegyezte, hogy a Btk. 80. § (1)-(2) bekezdése alapján a büntetésnek az elkövető társadalomra veszélyességéhez is igazodnia kell, a határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabásakor pedig a büntetési tétel középértékét irányadónak kell tekinteni.

[18] A vádlott a bűnözői életvezetéséből és az erőszakos többszörös visszaesői minőségéből fakadóan kiemelkedő társadalomra veszélyességgel bír. A vádlott 2008. év óta többek között vagyon elleni és vagyon elleni erőszakos bűncselekményeket követett el, annak ellenére, hogy korábban több esetben is végrehajtandó szabadságvesztésekre ítélték. A jelen ügyben elbírált cselekményét mindössze 19 nappal a legutóbbi szabadulása után követte el. Ezt megelőzően egy 10 évet meghaladó szabadságvesztést töltött, ami arra enged következtetni, hogy még egy hosszabb tartamú büntetés is hatástalan maradt. Az erőszakos többszörös visszaeső, ismételten erőszakos bűncselekményt megvalósító vádlottal szemben a törvény szigorát kell alkalmazni a középértéket meghaladó tartamú büntetés kiszabásával.

[19] A Btk. 90. § (3) bekezdés alapján már az elsőfokú bíróság által alkalmazott büntetési tétel is 5 évtől 20 évig terjedt, melynek középértéke 12 év 6 hónap. A magánlaksértés megállapításával azonban - figyelemmel a Btk. 85.§ (2)-(4) bekezdéseiben írtakra - az alkalmazandó büntetési tétel 5 évtől 22 évig terjedő szabadságvesztés, melynek középértéke 13 év 6 hónap. Erre is figyelemmel nem osztotta a törvényszék azon álláspontját, hogy a magánlaksértés vétsége olyan csekély tárgyi súlyú lenne a rablási cselekmény mellett, hogy az a büntetés lényeges súlyosítását nem indokolja.

[20] A magánlaksértés vétsége eleve halmazati büntetést, magasabb büntetési tételt és magasabb középérték alkalmazását eredményezi, amit a vádlott szintén az annak elhárítására a korából fakadóan korlátozottan képes sértett sérelmére kifejtett erőszak alkalmazásával valósított meg. Már ezen erőszak intenzitása is alkalmas volt arra, hogy megtörje a sértett ellenállását, az elkövetés módjából fakadó társadalomra veszélyessége egyáltalán nem elenyésző a rabláshoz képest. A magánlaksértés kifejtése szükségszerű volt a rablás elkövetéséhez, a behatolás nélkül a vádlott a rablást nem valósíthatta volna meg. Ezért ennek a büntetéskiszabásban is meg kell jelennie, különösen, hogy a magánlaksértés vétsége a büntetési tételt emelő hatással bír.

[21] Ehhez képest a kiszabott szabadságvesztés nem csak a halmazatból fakadó büntetési tétel felső határától (22 év) és az irányadó középértéktől (13 év 6 hónap), hanem a nagyobb tárgyi súlyú bűncselekményre az erőszakos többszörös visszaesés miatt - a halmazat hiányában irányadó büntetési tétel felső határától (20 év) is messze elmarad; de nem éri el az utóbbi esetben irányadó középértéket (12 év 6 hónap) sem. Így a bűnhalmazat súlyosító hatása, az erőszakos többszörös visszaesés illetve a halmazati büntetés szabályai és az azokból fakadó megemelt büntetési tételkeret érdemben nem érvényesült.

[22] Kiemelte, hogy az enyhítő és a súlyosító körülmények tekintetében érdemi súlyeltolódás állapítható meg az utóbbiak javára.

[23] Az időmúlás enyhítő hatása és nyomatéka annak ellenére is viszonylag csekély, hogy a vádlott az eljárás során letartóztatásban volt: a cselekmény óta eltelt idő ugyanis a cselekmény tárgyi súlyához képest viszonylag csekély, és az elévülési időtől is messze elmarad. A kár részbeni megtérülése szintén csekély nyomatékkal bír, mert az nem a vádlott magatartására vezethető vissza. Így az egyetlen érdemi enyhítő hatással bíró körülmény a terhelt beismerő és bűnbánó nyilatkozata. A beismerésnek azonban nem volt jelentős szerepe a cselekmény bizonyításában, mivel az eltulajdonított értékeket röviddel a bűncselekmény elkövetését követő elfogásakor megtalálták nála. A többszörösen büntetett, a korábbi büntetéseit semmibe vevő, a szabadulását követően röviddel ismételten személy elleni

erőszakos bűncselekményt elkövető erőszakos többszörös visszaeső vádlott részéről a bűnbánás komolysága is erősen kétséges, az inkább pertaktikai okokra, mintsem a bűnözéshez való viszonyulásában bekövetkezett kedvező változásra vezethető vissza.

[24] Az enyhítő körülményekhez képest a súlyosító körülmények nyomatóka ugyanakkor jelentős. Azok az erőszakos többszörös visszaesői minőségén túl is egy, a társadalmi normákat nyíltan semmibe vevő, erőszakos bűnözői életútra berendezkedett, a korábbi súlyos büntetésekkel dacoló vádlotti személyiségre engednek következten.

[25] A főügyészség álláspontja szerint a kifejtettek és a súlyosító körülmények nyomatókának túlsúlya okán a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésnek az irányadó középértéket kis mértékben meghaladó súlyosítása szükséges a büntetési célok eléréséhez.

[26] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.921/2024/7. számú átiratában az ügyészi másodfellebbezést fenntartotta.

[27] Kifejtette, hogy a másodfellebbezés elbírálására a Be. 620. § (1) bekezdésének II. fordulata alapján nyilvános ülés kitűzése indokolt, melyen az ügyész és a védő jelenléte a Be. 621. § (4) bekezdése alapján kötelező.

[28] A másodfellebbezés az ellentétes döntéssel összefüggő felbírálattól eredő, a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontja szerinti, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezést sérelmezi, ekként az érdemi harmadfokú felülbírálatra ad alapot.

[29] A fellebbviteli főügyészség nem észlelt olyan eljárási szabálysértést, ami akár az elsőfokú, akár a másodfokú ítélet hatályon kívül helyezését indokolná.

[30] A fellebbezés okára és céljára figyelemmel, a Be. 619. § (4) bekezdés I. fordulata alapján a harmadfokú bíróság az ítélet megalapozottságát nem vizsgálja, és a határozatát arra a tényállásra alapítja, amely alapján a másodfokú bíróság az ítéletét meghozta.

[31] A másodfokú bíróság ítéletének ellentétes döntését törvényesnek, a másodfokú bíróság és a vármegyei főügyészség jogi érvelését mindenben helytállónak tartotta, az a joggyakorlatnak is megfelel.

[32] A cselekmények jogi minősítésével ugyancsak egyetértett, a sértett életkorának és egyézségi állapotának együttes értékelésével a rablás büntette minősítő körülményének megállapítása törvényes.

[33] A másodfellebbezés iránya kapcsán rögzítette, hogy a Be. 618. § (1) bekezdés a) pontjának ab) pontja alapján korlátozott felülbírálatnak van helye, annak tárgyát kizárólag a vádlottal szemben kiszabott büntetés képezi.

[34] Álláspontja szerint a másodfokú bíróság pontosan idézett ténybeli alapon állapította meg a vádlott erőszakos többszörös visszaesői minőségét, és ekként rögzítette a vádlottal szemben irányadó középértéket is (13 év 6 hónap szabadságvesztés).

[35] A másodfokú bíróság a vádlott javára és terhére értékelhető bünteteskiszabási körülményeket jórészt helytállónan vette számba, azonban további súlyosító körülményként szükséges értékelni a rablás kitartó elkövetési módját és a vádlott kitartó rablási szándékát. Az irányadó tényállás szerint a vádlott nem elégedett meg a sértett által - a vádlott fenyegetése és az általa alkalmazott erőszak hatására - részére átadott 250.000 forinttal, hanem ezt követően még négy alkalommal követelte - erőszakkal - az újabb és újabb értékek átadását.

[36] A büntetés kiszabása körében egyebekben az ügyészi másodfellebbezés indokolásában írtakat kérte figyelembe venni.

[37] A bűnösség körének bővülésével az irányadó középérték is emelkedett, ami a Btk. 80. § (2) bekezdése alapján nem maradhatott volna teljesen figyelmen kívül. Emellett, a Btk. 80. § (1) bekezdésében írtakkal is ellentétes volt a büntetés kiszabása, mert az nem

igazodott sem a bűncselekmények elkövetési körülmények szerinti konkrét tárgyi súlyához, sem a vádlott fokozott társadalomra veszélyességéhez.

[38] A másodfokú bíróság által kiszabott büntetés nem alkalmas annak megakadályozására, hogy a vádlott ne kövessen el újabb bűncselekményt, ezért a szabadságvesztés tartamának emelése szükséges.

[39] A szabadságvesztés végrehajtási fokozatára, a közügyektől eltiltásra, a vagyyonelkobzásra és a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezéseket törvényesnek tartotta.

[40] Észrevételezte, hogy a nyomozóhatóság a szemle során kizárólag egy ásványvizes palack és egy boríték lefoglalásáról rendelkezett, a többi bűnjelet csak rögzítette, így ez utóbbiak lefoglalásának megszüntetéséről nem lehetett volna rendelkezni, azt mellőzni indokolt. A bűnjel fogalmába beletartoznak a le nem foglalt dolgok is, azonban a Be. 320. § (2) bekezdése szerinti rendelkezés csak a lefoglalt dolgokra vonatkozhat. Az ilyen bűnjelek megsemmisítése nem a Be. alapján, hanem az R. 50. § (1a) bekezdése alapján rendelhető el.

[41] Mindezek alapján indítványozta, hogy az ítéltábla a Be. 624. § (2) bekezdése alapján változtassa meg a törvényszék ítéletét, a vádlott szabadságvesztés büntetésének tartamát súlyosítsa, a bűnjelekre vonatkozó rendelkezést és a vádlott személyazonosító adatait pontosítsa, egyebekben a másodfokú ítéletet hagyja helyben.

[42] A másodfokú bíróság az általa pontosított tényállás alapján a Be. 615. § (2) bekezdésének a) pontjában írtak szerint az elsőfokú bírósággal ellentétes döntést hozott, amikor a rablás büntette mellett magánlaksértés vétségében is megállapította a vádlott bűnösségét, hiszen arról az elsőfokú bíróság nem rendelkezett. Ebből következően helytállóan biztosított fellebbezést a határozatával szemben.

[43] A bejelentett másodfellebbezés a Be. 615. § (3) bekezdés b) pontján alapul, az jogosulttól származik és határidőben került előterjesztésre, így joghatályos.

[44] Az ítéltábla a másodfellebbezést a Be. 620. § (1) bekezdés alapján nyilvános ülésen bírálta el.

[45] A harmadfokú nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője fenntartotta a fellebbezést és az írásban előadott érveket, azokat ugyanakkor kiegészítette azzal, hogy a vádlott a magánlaksértés vétségét többszörös visszaesőként követte el, ami a büntetés középértékének az emelkedését is maga után vonja, az 14 év.

[46] A védő a súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezést eltúlzottnak tartotta, a másodfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Ismételten hivatkozott védenca gyermekkori fejsérülésére és aluliskolázottságára, amely körülmények véleménye szerint megkönnyíthették a cselekményt elkövetését. Utalt arra, hogy a büntetése végrehajtásból szabadulva a vádlottnak nem volt hova mennie, a hozzátartozói akkor még nem fogadták be őt, így ebben az esetben tulajdonképpen megélhetési bűnözésről volt szó.

[47] A vádlott a nyilvános ülésen kérte, hogy az eljárás további szakaszában a bíróság rendeljen ki számára lovári tolmácsot, mert ezen a nyelven jobban ki tudná fejezni magát, és ily módon hatékonyabban tudná előadni védekezését.

[48] A harmadfokú bíróság a vádlott tolmács kirendelésére irányuló indítványát elutasította.

[49] Az ítéltábla ennek során az alábbiakra volt figyelemmel:

[50] A Be. 8. § (1) bekezdése rögzíti, hogy a büntetőeljárás nyelve a magyar, a Magyarországon élő, törvényben elismert nemzetiségek tagjai a büntetőeljárásban a nemzetiségi anyanyelvüket használhatják. A Be. 8. § (2)-(3) bekezdései azt is kimondják,

hogy senkit nem érhet hátrány amiatt, hogy a magyar nyelvet nem ismeri, ezzel összefüggésben pedig azt is, hogy a büntetőeljárásban mindenki jogosult az anyanyelvét használni.

[51] Az Alaptörvény XXIX. cikke szerint: „A Magyarországon élő nemzetiségeknek joguk van az anyanyelvhasználatához, a saját nyelven való egyéni és közösségi névhasználatához, saját kultúrájuk ápolásához és az anyanyelvű oktatáshoz”.

[52] Az Emberi Jogok Európai Egyezménye 6. Cikk 3. pont e) alpontjában a fentiekkel, illetve a tisztességes eljárás követelményével összhangban jelenik meg a szabály, mely szerint: minden terheltnek joga van ahhoz, hogy ingyenes tolmács álljon rendelkezésére, ha nem érti vagy nem beszéli a tárgyaláson használt nyelvet.

[53] A büntetőeljárás során igénybe vehető tolmácsoláshoz és fordításhoz való jogról szóló, az Európai Parlament és a Tanács 2010. október 20-i 2010/64/EU irányelv 2. cikke a tolmácsoláshoz való jogról szólva előírja: „(1) A tagállamok biztosítják, hogy a szóban forgó büntetőeljárás nyelvét nem beszélő vagy nem értő gyanúsítottak vagy vádlottak késedelem nélkül tolmácsolást vehessenek igénybe a nyomozó és igazságügyi hatóságok előtt lefolytatott büntetőeljárások során, beleértve a rendőrségi kihallgatást, valamennyi bírósági tárgyalást és bármely szükséges közbenső meghallgatást”.

[54] Utalni indokolt még a kisebbségi nyelvek európai kartájának kihirdetéséről szóló 1999. évi XL. törvény 9. cikkének 1. pontjára is, miszerint 1. Az olyan igazságszolgáltatási kerületekben, ahol a regionális vagy kisebbségi nyelvet használó személyek száma az alábbi intézkedések megtételét indokolja, a Felek e nyelvek mindegyike helyzetének megfelelően, és azzal a feltétellel, hogy a jelen bekezdés által nyújtott lehetőségek kihasználását nem minősíti a bíró az igazságszolgáltatás rendes ügymenetét akadályozónak, vállalják, hogy

a) büntetőeljárásokban:

(i) biztosítják, hogy az igazságszolgáltatási hatóságok az egyik fél kérelmére az eljárást a regionális vagy kisebbségi nyelveken folytassák, és/vagy

(ii) garantálják a vádlott jogát, hogy saját regionális vagy kisebbségi nyelvét használja, és/vagy

(iii) biztosítják, hogy az indítványok, az írásos és szóbeli bizonyítékok ne minősülhessenek pusztán azon az alapon elfogadhatatlanoknak, hogy regionális vagy kisebbségi nyelven készültek, és/vagy

(iv) az igazságszolgáltatási eljáráshoz kapcsolódó okmányokat kérelemre a regionális vagy kisebbségi nyelveken is kiállítják, ha szükséges, tolmácsok és fordítások igénybevételével úgy, hogy az ne jelentsen az érdekelteknek külön költséget;

[55] A már idézett alapvető rendelkezéseken túl, a Be. 78. § (1) bekezdése szerint, ha a büntetőeljárásban részt vevő személy a nem magyar anyanyelvét, nemzetiségi anyanyelvét vagy törvénnyel kihirdetett nemzetközi szerződésben meghatározott egyéb anyanyelvét kívánja használni, lehetőleg a jogi szaknyelv megfelelő ismeretével rendelkező tolmácsot kell igénybe venni.

[56] Lényeges továbbá a Be. 78.§ (2) bekezdésében foglalt rendelkezés is, miszerint Ha az anyanyelv használata aránytalan nehézségbe ütközne, vagy a magyar nyelvet nem ismerő személy ahhoz hozzájárul, akkor az általa ismertként megjelölt más nyelv használatát kell tolmács útján biztosítani.

[57] A fentiek alapján megállapítható, hogy a Be. a nemzetközi szerződésekkel és az Alaptörvénnyel összhangban biztosítja az anyanyelv, köztük a nemzetiségi anyanyelv használatának jogát. A Be.78.§ (1) bekezdése nem hagy kétséget affelől sem, hogy e jog

gyakorlásának biztosítása főszabály szerint az ügyben eljáró hatóságok, jelen esetben a bíróság kötelezettsége. A büntetőeljárások eredményes lefolytatása ellehetlenülésének elkerülése érdekében ugyanakkor a Be. 78.§ (2) bekezdése a kötelezettség teljesítése alól felmentést ad, amikor a tisztességes eljárás feltétlen biztosításának kötelezettsége mellett – azokban az esetekben ha az anyanyelv (nemzetiségi anyanyelv) használatának biztosítása aránytalan nehézségbe ütközne – lehetőséget ad arra, hogy a hatóság a tehelt által ismertként megjelölt más nyelv használatát biztosítsa. E megoldás összhangban van az Emberi Jogok Európai Egyezményével és az Emberi Jogok Európai Bíróságának gyakorlatával is.

[58] Az anyanyelvhasználatot érintő Isop kontra Ausztria ügyben (34808/60 sz. kérelem) és a K. v. Franciaország ügyben (10210/82. sz. kérelem, 1983. december 7-i elfogadhatósági határozat) az Emberi Jogok Európai Bírósága is arra az álláspontra helyezkedett, hogy a tolmács igénybevételének egyezményben biztosított joga „kizárólag abban az esetben alkalmazandó, ha a vádlott nem érti vagy nem beszél a tárgyaláson használt nyelvet.” A Cadoret és Le Bihan ügyben pedig hangsúlyozta a Bíróság, hogy „a tisztességes eljárás fogalmából... nem következik annak lehetősége, hogy a vádlott azon a nyelven fejezhesse ki magát, amit általában beszél, vagy amit a legkönnyebben beszél. Amennyiben a bíróság bizonyos abban, hogy a vádlott elégséges mértékben ismeri a bíróság nyelvét, nem kell figyelembe vennie, hogy számára kedvezőbb lenne-e a bíróság nyelvétől eltérő nyelven kifejeznie magát.”

[59] Jelen ügyben a vádlott az első gyanúsított kihallgatásakor egyértelműen úgy nyilatkozott, hogy a magyar az anyanyelve, a nyelvhasználatával kapcsolatban sem szóban, sem írásban semmilyen problémát nem jelzett. Mindvégig magyar nyelven folyt vele szemben az eljárás, valamennyi iratot magyar nyelven kapott meg, ezzel kapcsolatban sem ő, sem a védője nem emelt kifogást. Saját kézzel írt beadványaiból, valamint a tárgyalási jegyzőkönyvekből az is megállapítható, hogy a bíróságok előtt – képességeinek megfelelően – érthetően és adekvát módon tudta kifejezni magát.

[60] A lovári nyelvi tolmács kirendelésére vonatkozó kérelmét kizárólag a harmadfokú eljárásban, a nyilvános ülésen terjesztette elő, azzal az indokkal, hogy a védekezését e nyelven hatékonyabban tudná előadni. A nyilvános ülés közvetlensége alapján az ítéltábla is meggyőződött arról, hogy sem a magyar nyelvű beszédértés, sem az önkifejezés szintjén nem küzd semmiféle nyelvi nehézséggel. A terhelt Magyarországon született, születésétől fogva itt élt és itt nevelkedett, a magyar nyelvi közegből tehát nem került ki huzamosabb időre, ami adott esetben felvethetné, hogy magyar nyelven nem képes többé a büntetőeljárás megértéséhez szükséges szinten kommunikálni.

[61] Az eljárás korábbi szakaszában magát magyar anyanyelvűnek valló, a magyar nyelvet anyanyelvi szinten értő és beszélő vádlott esetében ekként a tisztességes eljáráshoz, illetve a védekezéshez való jog sérelmének lehetősége fel sem merül, ezek biztosítása tolmács kirendelését nem indokolta.

[62] Tényként rögzíthető az is, hogy a vádlott a nemzetiségi nyelvét sem a bizonyítási eljárás során, sem a másodfokú eljárásban nem kívánta használni, sőt nemzetiségéről sem nyilatkozott. A másodfokú ítélettel szemben fellebbezéssel nem élt, azzal szemben kizárólag az ügyészség jelentett be, a büntetés súlyosítását célzó fellebbezést. A vádlott – bár arra kellő idő a rendelkezésére állt – a nemzetiségi nyelv használatára vonatkozó igényét kizárólag a harmadfokú nyilvános ülésen jelentette be. E körülmények alappal engednek következtetést arra, hogy az egyébként a magyar nyelvet anyanyelvi szinten értő és beszélő terheltet nem a nemzetiségi nyelv használatának valós szándéka, hanem az eljárás elhúzásának célja vezette. Ezen eljárás visszaélészerű.

[63] A következő kérdésként azt kellett vizsgálni, hogy a nemzetiségi anyanyelv használatához való jog keletkeztetett-e a bíróság számára tolmács kirendelésére vonatkozó

kötelezettséget azokban az esetekben, ha a terhelt ezen jog gyakorlására vonatkozó igényét visszaélészerűen, szándékosan oly időben terjeszti el, hogy annak teljesítése a kitűzött eljárási cselekményen már nem lehetséges.

[64] Az ítéltábla e kérdést ugyancsak nemlegesen válaszolta meg.

[65] Amennyiben ugyanis a nemzetiségi nyelv használatának szándéka alappal feltehetően nem az identitással összefüggő indokon alapul, illetve a terhelti magatartás az, amely ellehetleníti a nemzetiségi nyelv használata biztosítására vonatkozó kötelezettség teljesítését, a bíróság nemzetiségi nyelvi tolmács kirendelésére nem köteles

[66] A Be. 78.§ (2) bekezdése a már hivatkozottak szerint felmentést ad az anyanyelv használatának kötelezettsége alól azokban az esetekben, ha annak biztosítása aránytalan nehézsége ütközne, és a tisztességes eljáráshoz való jog biztosított. Utóbbi a már kifejtettek szerint nem sérült. A nemzetiségi nyelv használatához való joggal összefüggésben pedig megállapítható, hogy a jelen esetben éppen a vádlott volt az, aki – a noha a 2025. június 18. napján tartott nyilvános ülésre szóló idézését már 2025. május 21. napján átvette – kizárólag a nyilvános ülésen jelezte a nemzetiségi anyanyelve használatára vonatkozó igényét, ezzel pedig a nemzetiségi anyanyelve biztosítását a bíróság számára maga tette lehetetlenné.

[67] Az Alkotmánybíróság a 2/2021. (I.7.) AB határozat [90]-[95] bekezdésében rögzítette, hogy az államot az Alaptörvény XXIX. cikk (1) bekezdése által biztosított anyanyelvhasználati jog mint alapjog az igazságszolgáltatásban történő biztosítása érdekében az Alaptörvény 25. cikke alapján objektív intézményvédelmi kötelezettség terheli. Ugyanakkor az egyén az alkotmányos jogai gyakorlása, illetve alkotmányos kötelezettségei teljesítése során együttműködni köteles nemcsak a közösség tagjaival, de az objektív intézményvédelem biztosítására köteles állammal is. Az egyes természetes személyek ismerik a saját (magyar) nyelvhasználatuknak aktív és passzív szintjét. A bíróságok, hatóságok, közigazgatási szervek a természetes személyek anyanyelvéről, a különböző általuk ismert nyelvek szóbeli és írásbeli ismeretének szintjeiről (pl. aktív vagy passzív nyelvtudás, általános nyelvismeret, egyes szaknyelvi nyelvismeretek stb.) csak az eljárás résztvevőjének Nyilatkozata alapján szerezhetnek tudomást. Ezeket és más hasonló körülményeket az eljáró bíróság vagy közigazgatási szerv hivatalból nem ismeri, így nem mérlegelheti. Emiatt szükséges a természetes személy Nyilatkozata az eljárás nyelvétől, azaz a magyar nyelvtől eltérő nyelvhasználati, tolmácsolási, fordítási igényei tekintetében. Az eljárások költségeinek mederben tartása továbbá végső soron minden félnek, ügyfélnek érdeke, és együttműködési kötelezettségének része. Az Alaptörvény O) cikke értelmében: „Mindenki felelős önmagáért, képességei és lehetőségei szerint köteles az állami és közösségi feladatok ellátásához hozzájárulni.” Az Alkotmánybíróság az emberkép formulával összefüggésben a 3132/2013. (VII. 2.) AB határozatban hangsúlyozta, hogy „az Alaptörvény emberképe nem az elszigetelt egyéné, hanem a társadalomban élő felelős személyisége. Ez következik különösen az Alaptörvény O) cikkéből.” (Indokolás [95]) Az Alkotmánybíróság értelmezésében ebből az alábbiak következnek: Az egyén közösségben él, jogai, így alkotmányos jogai gyakorlása során is nemcsak önmagáért, de a közösség többi tagja iránt is felelősséggel tartozik; alkotmányos joggyakorlása egyensúlyban kell, álljon a közösség tagjaként a közösségért is viselt felelősséggel. Ennek az egyensúlynak a fenntartásához nélkülözhetetlen az együttműködési kötelezettség teljesítése {lásd 19/2019. (VI. 18.) AB határozat (a továbbiakban: Abh1.), Indokolás [61]}. Az állami feladatnak az ellátásához az Alaptörvény O) cikke értelmében az önmagáért és a közösség tagjaiért egyaránt felelős személy köteles hozzájárulni, annak hatékony ellátásában köteles tevékenyen közreműködni. Másként megfogalmazva, köteles az állami feladat ellátásában együttműködni az állammal {lásd Abh1., Indokolás [61]} A hatékony objektív intézményvédelem, amely az állam alaptörvényi

kötelezettsége, nem tud megvalósulni az érintett egyének együttműködése nélkül (lásd Abh1., Indokolás [62]).

[68] Mindezek alapján a nemzetiségű anyanyelvű tolmács kirendelésére irányuló terhelti indítványát a harmadfokú bíróság mint a terhelt nem rendeltetésszerű joggyakorlásával összefüggő és a terhelti magatartásra visszavezethetően teljesíthetetlen indítványt elutasította.

[69] A vádlott a nyilvános ülésen az első- és másodfokú eljárásban előadottakkal egyezően nyilatkozott a személyi körülményeire, az ügy érdemében és az utolsó szó jogán nem kívánt felszólalni.

[70] A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a Be. 618. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság ítéletének a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntését, azon rendelkezését, illetve részét, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének az ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálatára eredményezett, valamint az első és másodfokú bírósági eljárást – arra tekintet nélkül bírálta felül, hogy ki milyen okból fellebbezett, valamint a Be. 618. § (2) bekezdése alapján hivatalból vizsgálta az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdéseket is, illetve vizsgálta a Be. 618. § (3) bekezdés a) pontja alapján az ítélet fellebbezéssel nem érintett része vonatkozásában is a Be. 590. § (5) bekezdés a-c) pontjában meghatározottakat.

[71] Mind az elsőfokon, mind a másodfokon eljáró bíróság perrendszerűen folytatta le az eljárást. Az ítéltábla a felülbírálat során nem észlelt olyan - a Be. 607. (1) bekezdése és 608. § (1) bekezdése szerinti - eljárási szabálysértést, amely feltétlen hatályon kívül helyezési okot képezne, az ügy érdemi elbírálását kizárná és nem tapasztalt a Be. 609. §-a szerint hatályon kívül helyezéshez vezető, az ügy érdemére kiható és nem orvosolható eljárási szabálysértést sem. Az elsőfokú bíróság eljárása során vétett relatív eljárási szabálysértéseket a másodfokú bíróság feltárta, indokát adta annak, hogy azoknak az érdemi döntésre miért nem volt kihatása, az általa írtakkal a harmadfokú bíróság egyetértett.

[72] A Be. 619. § (1) bekezdése szerint a harmadfokú bíróság a határozatát arra a tényállásra alapítja, amely alapján a másodfokú bíróság az ítéletét meghozta, kivéve, ha a másodfokú bíróság ítélete a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntés tekintetében megalapozatlan. A Be. 619. § (4) bekezdése pedig kimondja, hogyha a fellebbezést kizárólag a Be. 615. § (3) bekezdés b) pontja vagy a 615. § (4) bekezdése alapján jelentették be, továbbá a fellebbezéssel nem érintett bűncselekmény tekintetében a harmadfokú bíróság nem vizsgálja a másodfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és a határozatát a másodfokú bíróság által alapul vett tényállásra alapítja.

[73] A másodfokú bíróság által megállapított tényállás így vizsgálat tárgyát nem képezhetette, az irányadó volt a harmadfokú eljárásban is.

[74] A vádlott személyi körülményeit a harmadfokú bíróság a bűnügyi nyilvántartás adatai alapján azzal egészíti ki, hogy vádlott ellen a Székesfehérvári Járásbíróságon a Székesfehérvári Járási Ügyészség KV.578/2023/9. számú vádirata alapján a 2023. február 5. napján elkövetett járművezetés az eltiltás hatálya alatt büntette miatt (a megalapozott gyanú közlésére 2023. február 6. napján került sor), a Nagykáta Járásbíróságon a Nagykáta Járási Ügyészség B.192-28/2023. számú vádirata alapján a 2023. február 9. napján elkövetett többrendbeli lopás vétsége és járművezetés az eltiltás hatálya alatt büntette miatt (a megalapozott gyanú közlésére 2023. február 16. napján került sor), a Bicskei Járásbíróságon a Bicskei Járási Ügyészség B.59/2023/23. számú vádirata alapján a 2023. január 26. napján elkövetett többrendbeli lopás vétsége miatt (a megalapozott gyanú közlésére 2023. május 2. napján került sor) van folyamatban büntetőeljárás.

[75] A vádlott a tagállami ítéletek nyilvántartásában nem szerepel.

[76] Mivel az irányadó tényállás alapján büntethetőséget kizáró vagy korlátozó ok nem merült fel, a másodfokú bíróság is okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és a cselekmények minősítése is megfelel a büntető anyagi jog szabályainak.

[77] A Budapest Környéki Törvényszék helytálló indokok mentén fejtette ki, hogy a vádlott erőszakos fellépése, élet- és testi épség elleni fenyegetései akaratbénítólag hatottak a sértettre, aki idős kora és igazoltan megromlott egészségi állapota folytán egyúttal a bűncselekmény elhárítására korlátozottan képes személynek minősül. Erre figyelemmel az erőszakos vagyon elleni cselekmény minősített esetének megállapítása törvényes.

[78] A másodfokú bíróság színvonalas jogi indokát adta annak, hogy miért állapítandó meg a vádlott büntetőjogi felelőssége a rablás büntettén kívül a magánlaksértés vétségben is. Túl azon, hogy e két bűncselekmény jogi tárgya eltér egymástól, jelen esetben a sértett lakásába történő jogellenes bejutás önálló értékelést igénylő többletmagatartásként értékelendő, tekintettel arra, hogy a rablási elvételhez kapcsolódó erőszak és a lakásba való bejutás érdekében alkalmazott erőszak térben és időben elvált egymástól. Ilyenkor pedig, ahogy azt a törvényszék helyesen kifejtette, a két bűncselekmény valóságos anyagi halmazatban áll egymással.

[79] Ugyancsak helyesen rögzítette a törvényszék, hogy a magándítványra üldezendő magánlaksértés megállapíthatóságának eljárásjogi feltétele a sértett feljelentésének tartalmára figyelemmel szintén fennáll, ezt megfelelően rögzítette a tényállásban is.

[80] Az elsőfokú bíróság mulasztását pótolva a törvényszék az ítéletének [64]-[69] bekezdéseiben részletesen megindokolta, hogy a jelen eljárásban milyen körülmények alapozzák meg a rablás büntette tekintetében a vádlott erőszakos többszörös visszaesői minőségét, és irathűen feltüntette az ennek alapjául szolgáló elítéléseit is, azok nem szorultak pontosításra, e büntetései ugyanakkor a magánlaksértés vétsége vonatkozásában is alapot adnak a Btk. 459. § 31. pont b) alpontja szerinti többszörös visszaesői minőség megállapítására is, ezért azt a harmadfokú bíróság rögzítette.

[81] A Btk. 80. § (1) bekezdés értelmében a büntetést céljának szem előtt tartásával a törvényben meghatározott keretek között úgy kell kiszabni, hogy igazodjék a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, továbbá az egyéb súlyosító és enyhítő körülményekhez.

[82] Ahogy a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56/2007. számú BK vélemény is rögzíti, a bíróság által megállapított minősítéshez kapcsolódó büntetési keret – figyelembe véve a Btk. Általános Része rendelkezéseit is – büntetést meghatározó alapvető tényező. Ez jelöli ki azokat a határokat, amelyek között a súlyosító és enyhítő – összefoglalóan a büntetést befolyásoló – körülmények a büntetést alakíthatják. Ezeket tehát nem elvont általánosságban, nem mechanikusan, hanem a konkrét ügy tényeire vonatkoztatva, egymással egybevetve, összefüggésükben kell értékelni, és a határozatban megindokolni. Nem a számuk, hanem az adott esetben meglévő hatásuk a döntő a büntetés meghatározásánál. Az elkövetett bűncselekmény tárgyi súlya, a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyesség, az enyhítő és súlyosító körülmények együttes értékelése mellett kell megválasztani a vádlottal szemben az adott ügyben a büntetési célok elérését biztosító joghátrányt.

[83] A bűnösség körének bővülésével és a vádlott erőszakos többszörös visszaeső minőségén túli többszörös visszaesői minőségének megállapításával a halmazati szabályokra is figyelemmel az irányadó büntetési tételkeret 5 évtől 23 évig terjedő szabadságvesztésre, a Btk. 80. § (2) bekezdés szerint számított középérték pedig ennek megfelelő 14 évre módosult.

[84] A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket az elsőfokú és a másodfokú bíróság csaknem maradéktalanul feltárta, azok csak kisebb pontosításra szorultak.

[85] A kétszeres értékelés tilalmára tekintettel helyesen mellőzte a törvényszék a súlyosító körülmények köréből a vádlott erőszakos többszörös visszaesői minőségét, ekként a magánlaksértés vétsége tekintetében fennálló többszörös visszaesői minősége sem értékelhető a terhére. Ugyanakkor valóban súlyosít, hogy az ezeket megalapozó elítélésein túl is többször volt büntetve a vádlott, és hogy egyúttal különös visszaesőnek is minősül.

[86] Szintén helyesen értékelte a vádlott terhére, hogy jelen eljárásban vád tárgyává tett cselekményeit hosszabb tartamú szabadságvesztéséből való szabadulását követően nagyon rövid belül követte el. A súlyosító körülmények körét az ítéltábla ezen túlmenően kiegészíti azzal, hogy a vádlott további büntetőeljárás hatálya alatt, a Székesfehérvári Járásbíróságon folyamatban lévő büntetőeljárás alapját képező ügyben a gyanúsított kihallgatását követően valószínűsítette meg cselekményeit.

[87] A fellebbviteli főügyészség álláspontjával egyetértve nagyobb nyomatékkkal szintén a vádlott terhére kell értékelni a rablási cselekmény gátlástalan, kitartó jellegét is. A vádlott nem elégedett meg a sértett által átadott értéktárgyakkal, hanem kitartó fenyegetéssel folyamatosan újabbakat követelt tőle, a kitartó szándék e bűncselekmény kategórián belül is magasabb szintű társadalomra veszélyességet hordoz magában, ami nem maradhatott értékelés nélkül.

[88] A vádlott bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomása helytállóan került értékelésre a javára enyhítő körülményként, csakúgy mint a kár részbeni megtérülése is, aminek a nyomatékát jelentősen csökkentti, hogy a sértett ékszerei tőle függetlenül, ruházátátvizsgálás során kerültek elő.

[89] Az időmúlás annak révén, hogy a vádlott az eljárás hatálya alatt végig a legsúlyosabb kényszerintézkedés, letartóztatás hatálya alatt állt, a vádlott javára figyelembe vehető volt.

[90] Mindezen körülményekre tekintettel a harmadfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a vádlottal szemben másodfokon kiszabott büntetés mértéke nem szolgálja kellőképpen az általános prevenciót, és még kevésbe alkalmas arra, hogy a vádlottat visszatartsa újabb bűncselekmények elkövetésétől. A jelen eljárásban erőszakos többszörös visszaesőként, illetve többszörös visszaesőként, több, mint 10 éves szabadságvesztésből történő szabadulását követően néhány nappal, további büntetőeljárás hatálya alatt bűncselekményt megvalósító vádlott személyében kiemelkedő társadalomra veszélyesség ismerhető fel, nem hagyva értékelés nélkül azon körülményt sem, hogy a vádlottal szemben a fentiekben írtak szerint a szabadulását követően röviddel, a jelen ügy tárgyát képező bűncselekmények elkövetését megelőzően elkövetett bűncselekmények miatt további vádemelésekre is sor került, amely körülmények – a magánlaksértés tekintetében fennálló többszörös visszaesői minőségére figyelemmel is – mindenképpen indokoltá tették, hogy az ítéltábla a vele szemben kiszabott szabadságvesztést súlyosítsa és annak tartamát a középértéket jelentő 14 évben határozza meg.

[91] A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatának fegyházban történt megállapítása is törvényes volt.

[92] A közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazása is helytálló, annak mértéke a főbüntetés tartamához igazodóan került megállapításra.

[93] A vádlott feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből történt kizárására ugyancsak jogszabályi alapokkal indokoltan került sor.

[94] A bűnjelekre vonatkozó rendelkezés körében osztotta a harmadfokú bíróság a fellebbviteli főügyészség álláspontját, mely szerint a nyomozó hatóság csak a bűnjeljegyzék 11. és 12. tételszáma alatt lévő bűnjelek, egy ásványvizes palack és egy boríték lefoglalásáról rendelkezett, míg a többi bűnjelet csak rögzítette, ezért ez utóbbiak lefoglalásának megszüntetése nem helytálló, annak mellőzése volt indokolt. A lefoglalás és a büntetőeljárás során lefoglalt dolgok kezelésének, nyilvántartásának, előzetes értékesítésének és megsemmisítésének szabályairól, valamint a az elkobzás végrehajtásáról szóló 11/2003. (V.8.) IM-BM-PM együttes rendelet 1. § (1) bekezdése alapján a bűnjel fogalmába beletartoznak a le nem foglalt dolgok is, azonban a Be. 320. § (2) bekezdése szerinti rendelkezés csak a lefoglalt dolgokra vonatkozhat. Az ilyen bűnjelek megsemmisítése nem a Be. alapján, hanem a fenti rendelet 50. § (1a) bekezdése alapján törvényes.

[95] A másodfokú ítélet további rendelkezéseit törvényesnek tartotta a harmadfokú bíróság.

[96] A másodfokú ítélet rendelkező részében a Be. 561. § (2) bekezdés b) pontban meghatározott, a Be. 184. § (2) bekezdés szerinti személyes adatok közül a vádlottnak a Be. 10. § (1) bekezdés 15. pont szerinti tényleges tartózkodási helyét feltüntette, valamint édesanyja nevét a nyilvántartási adatok szerint helyesbítette.

[97] Az ítéltábla a másodfokú bíróság ítéletét - a Be. 620. § (1) bekezdés szerint nyilvános ülésen eljárva – a Be. 624. §-a alapján megváltoztatta, míg az egyéb rendelkezéseit a Be. 623. §-a alapján helybenhagyta.

[98] A kiszabott szabadságvesztésbe a vádlott által a másodfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől letartóztatásban töltött időt a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdés alapján beszámította.

[99] A harmadfokú bíróság ítélete elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 458. § (3) bekezdésén és a Be. 615. § (1) és (2) bekezdésén alapul.

Budapest, 2025. június 18.

dr. Szalai Géza s.k.
a tanács elnöke

dr. Bíró Emese s.k.
előadó bíró

dr. Sárecz Szabina Martina s.k.
bíró

Az városi Járásbíróság 2024. június 25. napján kelt 5.B.75/2023/60. számú ítélete és a Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság 2024. november 19. napján kelt 2.Bf.524/2024/15. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 3.Bhar.47/2025/18. számú ítéletében írt változtatásokkal 2025. június 18. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2025. június 18.

dr. Szalai Géza s.k.

a tanács elnöke